

Els bisbes parlen de la solemnitat del Corpus Christi, dia de la caritat

Dv, 4/06/2021 per Catalunya Religió

**#SIGUEM
MÉS POBLE**

([GIEC](#)) Diumenge 6 de juny, l'Església celebra la solemnitat del Cos i la Sang de Crist, també coneguda com a Corpus Christi, el dia de la caritat. La Solemnitat del Corpus Christi ens convida a contemplar i celebrar el gran do de la presència real de Crist viu entre nosaltres en el seu cos entregat i en la seva sang vessada per a la vida del món. La celebració de l'eucaristia està molt vinculada amb la caritat fraterna, ja que en l'Eucaristia rebem la invitació de Déu i la seva força per viure l'alegria de l'amor i la trobada amb Déu ens fa més sensibles i atents a les necessitats dels nostres germans.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la solemnitat del Corpus Christi, dia de la caritat, així com del comiat de Mons. Josep Àngel Saiz de la diòcesi de Terrassa i de la carta apostòlica [Patris corde](#).

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que si mirem el treball de Càritas, sobretot el realitzat el darrer any agreujat per la pandèmia, sentirem "el misteri de la soledat de la persona humana i el misteri de la caritat de Déu", "la basarda de la pobresa i l'atracció de l'amor". Afirmar que "enguany, la campanya de Càritas s'ha trobat emmarcada per la crisi sanitària, social i econòmica que ha provocat la pandèmia" i que "la situació creada ha esdevingut un revulsiu per a la institució". Expressa que "Càritas ha realitzat i realitza una acció educadora per mitjà de la solidaritat, la consciència crítica i l'esperit comunitari" i que "hi ha un compromís de dur a terme un treball educador, des d'una òptica evangèlica, en aquests tres nivells": solidaritat, consciència crítica i esperit comunitari. Destaca que Càritas té en compte la solidaritat "quan descobreix les manifestacions de pobresa i de marginació que ens envolten; quan es posa al costat de tanta gent que no té qui l'atengui; quan mira de resoldre unes situacions extremes". Constata que "Càritas informa de les necessitats que ha descobert i de les persones que ha hagut d'atendre" i que "la informació de Càritas és una veu que denuncia i un dit que

acusa els mateixos cristians, les entitats privades i públiques, els organismes oficials com de poc atents per a solucionar certs problemes o situacions no rendibles”. Afirmar que “Càritas vetlla per promoure en cada comunitat cristiana la preocupació per un veritable i eficient «servei de caritat», que sigui els ulls i les mans a favor dels germans que més ho necessiten”. Finalment, demana que mirem “el treball de Càritas, des del projecte més important fins al més petit, portat a terme en el racó més recòndit o a la parròquia més petita de la diòcesi”.

El **cardenal Joan Josep Omella**, diu que “compartir apropa les persones i crea immediatament un entranyable vincle entre elles” i que “compartir, sigui el que sigui, ens iguala i ens uneix”. Afirmar que “els catòlics anhelem un món que sigui un únic poble habitat per més de set mil milions de veïns i veïnes que es coneixen i s’ajuden” i que “som poble de Déu, una única família que viu en una mateixa llar, un planeta que és una terra comuna, plural i diversa que ens acull”. Presenta les dades de la memòria 2020 de Càritas Diocesana de Barcelona; diu que el darrer any 2020 “es van atendre més de 120.000 persones”, que “això ha estat possible gràcies a la solidaritat de prop de 12.000 socis i donants” i que “malgrat un context desfavorable, gràcies a Càritas Barcelona, més de mil persones van trobar feina”. Expressa que des d’aquest poble universal volem celebrar el dia de la caritat “reconeixent, com diu el papa Francesc, que l’amor a la societat i el compromís pel bé comú són una forma excel·lent de la caritat”. Manifesta que “en cada Eucaristia, aquest testimoni viu d’amor ens convoca a fer present la vida, mort i resurrecció de Jesús i a acollir el seu amor en el nostre cor” i que “aquest memorial del Senyor ens transforma per compartir amb els altres el que som i tenim”. Finalment, diu que “ens cal renovar l’estil de vida i crear espais d’amor fratern i solidari” i ens convida a implicar-nos en allò més proper i a no passar-hi de llarg, així com a ser coherents amb allò que creiem, [ser més poble](#), ser més germans.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que les paraules del teòleg Hans Urs von Balthasar” «només l’amor és digne de fe» “tenen un gran dinamisme si volem viure i testimoniar la fe cristiana amb fidelitat i obertura”, i diu també que “només l’amor venç i convenç” i que “només l’amor entregat als més pobres i qualsevol guspira d’amor autèntic, és una interpel·lació per a tots. Afirmar que “l’Eucaristia és el sagrament de l’amor” i que “Crist la donà per amor, i crea en nosaltres l’amor”. Comunica que “els Bisbes acompanyants de l’Acció Caritativa i Social de la CEE en el seu [Missatge](#) per a aquesta Jornada, amb el lema “*M’ho fèieu a mi*”, proposen viure la pandèmia com una gran oportunitat per a tocar les nafres de Crist i descobrir que, rere les seves ferides, hi ha el dolor i patiment dels nostres germans” i expressa que “aquests “temps durs” conviden a recuperar el sentit de la nostra vida sobretot des de l’amor”. Manifesta que “l’Eucaristia ofereix el do de poder unir de forma inseparable la fe i la caritat amb el servei als pobres”. Recorda que “la pandèmia està deixant rere seu moltes vides trencades i profundes ferides que estan essent, però, cicatritzades gràcies a Càritas i a moltes altres institucions i grups de persones de bona voluntat que fomenten els llaços de col·laboració, ajuda mútua i xarxes comunitàries que construeixen la fraternitat amb una comunitat que sosté”. Finalment, expressa que “Sta. Teresa de Calcuta, amb la seva vida entregada als més pobres i el seu amor a l’adoració del Santíssim, on trobava la força per a la caritat, ens ensenya quelcom que ella experimentava i que encoratjava la seva esperança: “El fruit del silenci és l’oració. El fruit de l’oració és la fe. El fruit de la fe és l’amor. El fruit de l’amor és el servei. El fruit del servei és la pau””.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “la pandèmia ha posat en qüestió moltes coses i ha desvetllat molts interrogants que restaven soterrats i només afloraven de tant en tant, quan les circumstàncies ho forçaven” i que “un d’aquests interrogants es planteja a partir del fet que el confinament ens ha forçat a viure la fe a casa, prescindint de la missa i, en general de la vida dels sacraments”. Afirmar que “els nous sistemes de comunicació han facilitat aquesta vivència”, que “per a molts ha estat un descobriment” i que “ha provocat alhora la pregunta: aquesta experiència no està malament!, per què hem d’anar a missa?”. Manifesta que “la pandèmia ha suscitat un altre sentiment contraposat: sentim una veritable ànsia del contacte físic” i que “el gest presencial, el contacte físic, afegeix veritat a l’afecte interior”. Expressa que “podem albirar quelcom del que Déu sentia dins seu, deixant-se portar pel seu amor al món i a la humanitat creada” i que Déu “va decidir prendre carn humana, real i històrica” i que “des de llavors, Déu, el Déu de Jesucrist, es fa accessible en carn humana”. Destaca que “diem que existeix la carn i el cos de Déu”, que “així va ser en Jesucrist” i que “així s’esdevé entre nosaltres quan, en combregar, diem “Amén” a l’aclamació “el Cos de Crist”, “un “Amén” a tocar i assaborir el Cos Eucarístic de Crist, i també el seu Cos Místic, que som l’Església, tots els germans”. Finalment, diu que “l’amor perfecte cerca la celebració sensible”, que “en ella s’activen tots els nostres sentits per a rebre i donar, sentir-se estimat i estimar” i que “així, diem que en la litúrgia, particularment en la celebració de l’Eucaristia, es realitza el misteri que som; una comunió visible de germans en Crist”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, recorda que “el sant pare Francesc en l’encíclica *Fratelli tutti* ens parla de la fraternitat universal” i que “sobre aquesta es fonamenta la relació en veritat de tots els homes i ella és el requisit fonamental per a la pau i el veritable progrés de la humanitat”. Expressa que “sense reconèixer que l’altre, sigui qui sigui, és germà meu no és possible afirmar que la caritat estigui en el meu cor” i que “qualsevol frontera que es pogués posar impediria de viure la caritat autèntica, que té la seva font en Déu mateix”. Afirmar que “en la solemnitat del Cos i la Sang de Crist truquen a la porta de la nostra consciència dues veritats unides indissolublement: la presència real del Senyor en l’Eucaristia i la seva presència en el germà necessitat”. Constata que “l’Església, en la seva llarga història, sempre ha viscut aquesta unitat de les dues presències, no pas contraposant-les, sinó entenent que és únic el cor que adora i estima el Senyor i fa que aquest amor esdevingui acció concreta a favor dels germans necessitats”. Destaca que “la fe en la presència real de Crist en l’Eucaristia es fa adoració i caritat, reconeixent-lo a ell en el pobre que necessita la meua atenció”, i que “l’autèntica adoració i l’autèntica caritat cristiana són inseparables”. Finalment, diu que “en el Cos de Crist, que és l’Església, hi ha diversitat de dons i de carismes” i que “hem d’agrair a Déu la gran quantitat de voluntaris i servidors en Càritas arreu de la diòcesi, així com també les iniciatives d’adoració eucarística que van naixent arreu de casa nostra” i demana que “no oblidem que no hi ha Eucaristia sense caritat ni caritat sense Eucaristia”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que “en l’Evangeli escoltem que, encara que van ser els deixebles els qui van prendre la iniciativa de preparar el sopar amb l’anyell pasqual, va ser el Senyor qui els va convidar a menjar el seu cos i a beure la seua sang”. Afirmar que la solemnitat del Corpus Christi “ens recorda a tots que no podem considerar-nos bons amics de Jesús si no ens alegrem de la invitació a participar en el banquet eucarístic i no li responem positivament”. Manifesta que “participar en l’Eucaristia dominical considerant-la un deure fonamental del cristià, no és únicament complir una llei o una norma imposada”,

sinó que és signe que “per damunt d’altres coses valorem l’amistat amb Jesús i volem configurar la nostra vida des d’eixa amistat”. Destaca que “l’Eucaristia és el sacrament del que el Senyor se serveix per a unir-nos a Ell i, per tant, és el sacrament que manté la unitat entre els cristians”, que “participar en l’Eucaristia és el que fa possible que les diferències entre nosaltres no arriben a convertir-se en divisions”, que “sense Jesús la comunitat es dispersa” i que “sense l’Eucaristia l’Església es desfà”. Finalment, diu que “quan un cristià abandona l’Eucaristia no sols s’allunya del Senyor, sinó que acaba sentint-se estrany en la comunitat cristiana i se separa d’ella” i demana que “no abandonem l’Eucaristia si volem romandre units al Senyor i a la seua Església”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que la festa del Corpus “evoca les experiències comunitàries en les parròquies i en les associacions a què pertanyem” i “és una festa molt arrelada entre nosaltres”. Afirmar que “per als catòlics és una celebració molt profunda i significativa” en la qual “volem donar a conèixer al món el nucli central de l’aliança que Déu estableix amb la humanitat a través del sacrifici de Jesucrist a la creu i recordat per sempre com un regal en l’Eucaristia”. Manifesta que “el Cos i la Sang de Crist, centre de la vida cristiana, és l’aliment que construeix i enforteix el nostre caminar per aquest món” i que “quan combreguem, Crist es transforma en cos nostre i nosaltres ens identifiquem amb Ell de manera absoluta”. Expressa que “nosaltres mirem i adorem Crist-Eucaristia i l’estimem per damunt de tot”, que “també responem amb l’amor als altres utilitzant la mateixa paraula referida a Crist i prolongant la preocupació pels germans” i que “avui, trobem exemples per recordar i tenir en compte”, com ara “el cos sense vida d’un petit emigrant en una platja de Turquia; el cos d’un ancià solitari en una residència de gent gran; el cos d’una dona maltractada o víctima del tràfic de persones; el cos amb mala olor d’una persona que dorm cada dia al carrer...”. Destaca que “totes aquestes situacions són ferides en el Cos de Crist que és objecte de la nostra adoració” i que “ahora, són ferides que han de ser guarides per la cura i la preocupació de tots nosaltres”. Finalment, diu que “és per això que celebrem també avui el Dia de la Caritat en què agraïm als qui formen part dels equips sociocaritatius el seu servei i demanem a Déu que tots els creients sapiguem mostrar de manera clara els dos amors dels quals ens parla l’Evangeli”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, recorda que “quan ens disposem a combregar, el ministre ens ofereix el pa consagrat mentre ens diu «el Cos de Crist», i nosaltres responem «Amén»” i diu que “la festa del Corpus que celebrem és el solemne «Amén» de tota l’Església, de la comunitat celebrant i de tots els qui rebem la comunió”. Afirmar que “cada any per Corpus celebrem festivament el gran do de Crist, present entre nosaltres en l’Eucaristia”, “pa de vida per menjar, pa de vida reservat en el sagrari per portar-lo als malalts, als ancians, per combregar en les celebracions de la Paraula i per venerar-lo lloant-lo i donant gràcies”. Recorda que “l’any passat, amb el confinament, vam trobar-nos amb la impossibilitat d’assistir presencialment a la celebració de l’Eucaristia” i que “l’experiència ens va fer adonar de la necessitat de la participació presencial i, sobretot, de la comunió amb el Cos de Crist”. Expressa que “la festa de Corpus ens fa ser més conscients del gran tresor que el Senyor ens ha confiat, de la meravella que s’esdevé davant dels nostres ulls, de la necessitat de viure en comunió amb Ell”. Manifesta que “Corpus ha d’estimular el nostre desig d’estar en comunió amb Jesucrist, conscients que si no ens mantenim units a ell no podem «donar fruit»”. Finalment, diu que “és tan gran el tresor que se’ns ha confiat, que l’actitud que més s’hi correspon és l’adoració i la lloança, manifestada en la celebració de l’Eucaristia i també per mitjà dels actes comunitaris i personals de pregària i d’adoració al

Santíssim”.

L'administrador diocesà de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, s'acomiada de la diòcesi de Terrassa, una diòcesi erigida el dimarts dia 15 de juny de 2004. Recorda que el diumenge 25 de juliol de 2004 va iniciar el ministeri episcopal com a primer bisbe “en una cerimònia de gran profunditat sacramental, eclesial i també històrica, per a mi i per a tots els diocesans” i que a l'homilia es va referir a “quatre prioritats per a la nostra futura acció pastoral: la nova evangelització; la dedicació prioritària als més necessitats, als pobres i marginats; l'atenció als preveres, als diaques i al Seminari; i els joves”. Recorda el seu “lema episcopal, “Rema mar endins”” i diu que aleshores “la confiança en els diocesans, el seu recolzament, la seva col·laboració i sobretot la seva pregària, m'encoratjaven per endinsar-me en el mar de l'acció pastoral tot iniciant una nova diòcesi”. Comunica que disset anys després el Sant Pare Francesc l'ha nomenat arquebisbe de Sevilla. Reconeix que “al llarg d'aquest temps hem anat construint i consolidant la diòcesi entre tots: laics i laiques, membres de la vida consagrada, diaques, preveres, bisbes” i que “ha estat un repte apassionant i una tasca fructífera portada a terme en comunió i coresponsabilitat, fent camí junts, en sinodalitat”. Dona gràcies a Déu per tots els dons rebuts, i dona gràcies als diocesans per tot el que ha rebut i après d'ells en tots aquests anys. Expressa que “des del primer moment d'aquesta història hem procurat dinamitzar la vida de la comunitat diocesana, de les parròquies, de les comunitats, dels moviments i realitats eclesials”, que “la visita pastoral ha estat un moment privilegiat d'encontre amb les persones concretes, per agrair-los el treball, i també per animar-los i consolar-los davant les dificultats i els obstacles” i que “ha esdevingut una oportunitat per comprovar que, gràcies a Déu, hi ha molta vitalitat en els diferents àmbits de la diòcesi”. Finalment, demana als feligresos de la diòcesi de Terrassa que continuïn “calant les xarxes sota el guiatge de Maria, Mare de Déu de la Salut, que congrega la família diocesana en la concòrdia i la unitat”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, acaba la sèrie de glosses sobre la carta apostòlica *Patris corde* sobre la figura de sant Josep. Comenta i invita a llegir “el cinquè capítol, que tracta sobre el seu coratge creatiu”, un coratge que “sorgeix especialment quan trobem dificultats”. Diu que el Papa “analitza els detalls d'aquesta actitud en Josep i en fa algunes aplicacions”. Afirmar que “en quasi tots els episodis dels evangelis en els que es parla de sant Josep apareixen dificultats”, que “Jesús fou rebutjat i perseguit des del seu naixement” i que “Déu va disposar que qui li feu de pare tingués coratge per sortir-se'n de totes les dificultats”. Es pregunta “què diferencia sant Josep davant de les proves respecte a tants i tants lluitadors de la història –pares que s'han quedat sense feina, atrapats en una guerra o empesos a emigrar” i respon que “allò que el diferencia és la seva atenció als camins que Déu li obre” i que “Josep davant cada dificultat espera pacient que Déu li mostri la sortida i per inversemblant i difícil que sembli la segueix”. Expressa que “nosaltres ens trobem en un moment difícil per a la missió que hem rebut” i que “ens trobem minvats de forces, la ideologia imperant ens ridiculitza i ens persegueix, estem atrapats per mitjans pastorals que no funcionen”. Expressa també que “portem anys escoltant allò que Déu ens mostra a través del magisteri del Papa, dels esdeveniments en el camí que anem recorrent i d'allò que Ell beneeix arreu”, així com que “també intentem imitar la mateixa determinació de sant Josep que després de cada somni “es va llevar, va prendre el Nen i la seva mare i va fer el que Déu li havia manat””. Finalment, diu que “nosaltres volem ser els instruments de Déu per salvar el nen -la fe- i la mare -l'Església- en aquesta hora greu de la història del cristianisme a la nostra terra”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.